

nepřípustnou, čemu by ovšem tak bylo, kdyby požární náhrada příslušela za shořelou budovu nebo příslušenství nemovitosti a kdyby podle stanov upotřebeno býti muselo těchto peněz, by poškozená budova byla znovu vystavena neb opravena neb aby příslušenství bylo doplněno, — a to právem, jelikož nepřípustné exekuce nesmějí vůbec býti povolovány, předpisů §§ 290—293 ex. ř. šetřiti jest z moci úřední (Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung, druhé vydání, str. 807), a o tom, zda pohledávka (věc nebo právo) jest z exekuce vyňata, sluší rozhodnouti již při vyřízení exekučního návrhu (sb. n. s. 3176). Poukaz dovolacího rekursu na ustanovení Šu 301 ex. ř. nepřiléhá, neboť předmětem prohlášení, které ostatně exekuční soud poddlužníkovi uloží jen k návrhu vymáhajícího věřitele, kdežto předpoklady přípustnosti exekuce, jak uvedeno, sluší zkoumati z moci úřední, nejsou tyto předpoklady, nýbrž vesměs jen okolnosti, které s otázkou přípustnosti exekuce nemají nic co činiti. Rekursní soud nežádá na vymáhající věřitelce nic nemožného, pokládaje za potřebné, by již v návrhu na povolení exekuce označila pojistnou hodnotu tak, aby z toho bylo patrno, že nejde o požární náhradu vyňatou podle Šu 290 čís. 2 ex. ř. z exekuce, neboť byť i průkaz o tom mohl býti druhdy obtížným, není přece nemožným, a jinak musí se vymáhající věřitel podrobiti předpisu Šu 55 druhý odstavec ex. ř., jenž stanoví, že navrhovatelem dokázány býti musí všechny okolnosti, které jsou podstatné pro navrhované soudcovské rozhodnutí, což v první řadě platiti musí o okolnostech rozhodných pro posouzení, zda exekuce jest přípustna a zda tedy může býti povolena. Jak rozhodl rekursní soud v jiných případech, jest pro posouzení tohoto případu nerozhodno, byť i se tak stalo jediným usnesením. Konečně dovolací recurs vytýká, že poddlužnice neměla napadnouti povolení exekuce, nýbrž zachovati se podle Šu 1425 obč. zák., ale přehlíží, že podle Šu 294 čtvrtý odstavec ex. ř. poddlužník může platební záповěď napadnouti rekuresem, a že tedy poddlužnice pojišťovací akciová společnost použila jen tohoto zákonem jí propůjčeného práva, nastoupivši cestu stížnosti.

Čís. 5548.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Domáháno-li se povolení rozluky na základě předchozího rozvodového rozsudku (§ 17), nelze přihlédnouti k tomu, že manželé obnovili po rozvodovém rozsudku manželské společenství.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1925, R I 1029/25.)

Žádost manželky, by bylo prohlášeno rozloučeným manželství, jež bylo rozvedeno rozsudkem ze dne 17. dubna 1925 z viny manželčiny, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, N e j v y š š í s o u d žádosti vyhověl a prohlásil manželství rozloučeným z viny manželky.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs do srovnalých usnesení obou nižších stolic jest podle §u 16 nesp. říz. opodstatněn, poněvadž napadeným usnesením zřejmě byl porušen zákon. Podle §u 17 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. může každý manžel, byl-li soudem právoplatně vysloven rozvod podle §§ 107—109 obč. zák., z některého důvodu uvedeného v §u 13 rozl. zák., nehledě ku předpisu §u 15 téhož zákona, žádati za rozluku manželství na podkladě provedeného už sporu o rozvod. Dojde-li soud na základě konaných šetření ku přesvědčení, že by skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo vyšlé, byly už tehdy odůvodnily nárok o rozluce, kdyby oň bylo bývalo žalováno, vysloví rozluku manželství usnesením, do něhož převezme výrok o vině z rozsudku, vydaného ve sporu o rozvod manželství. Že by tu těchto zákonitých předpokladů nebylo, nebylo vyšetřeno nižšími soudy. Zamítavé rozhodnutí nižších stolic spočívá výhradně na zjištění, že se manželé po rozvodu opět sešli ku trvalému soužití, že se skutečně vrátili do manželského společenství s vůlí, žítí znovu a trvale jako manželé a že v tomto společenství setrvali několik (4 až 6) týdnů; a na právním závěru z tohoto zjištění odvozeném, že tímto obnovením manželského společenství zrušili povolený rozvod. Zejména rekursní soud nepochybuje, že, když podle §u 14 písm. c) roz. zák. pomíjí odpuštěním právo žalovati podle §u 13 téhož zákona na rozluku, platí tento důvod zániku nutně i pro žádost o rozluku podle §u 17 zákona, poněvadž tato žádost nahraňuje jenom onu žalobu, že jde pořád stejně o nárok na rozluku. Dovolací soud nesdílí těchto právních názorů nižších stolic. Jaká je činnost soudu při žádosti za rozluku, vyplývá z § 17 roz. zák. Podle tohoto předpisu má soud zkoumati jediné, zda by skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo vyšlé byly už tehdy odůvodnily výrok o rozluce, kdyby oň bylo bývalo žalováno. Proto prvý soud neprávem vyšetřoval skutkové okolnosti, jež se udály po vydání rozvodového rozsudku. Jest proto bez právního významu, že manželé fakticky žili po vydání rozsudku v rozvodovém sporu v manželském společenství, neboť bylo žádáno za rozluku podle §u 17 rozl. zák. manželkou z důvodů jejího cizoložství a hlubokého rozvratu manželského (§ 13 lit. a), h) cit. zák.) rozvodovým rozsudkem zjištěných, nikoli z důvodu nepřekonatelného odporu (§ 13 lit. i) cit. zák.) podle §§ 15 a 16 tohoto zákona, při němž nutno by bylo blíže se obíratí otázkou obnovení manželského společenství po provedeném rozvodu. Poněvadž je tedy žádost stěžovatelčina po zákonu opodstatněna, bylo dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5549.

Bylo-li při propachtování dvora před pozemkovou reformou umluveno, že pachtýř jest v případě zrušení pachtu povinen vrátiti propachtovateli zásoby, má propachtovatel nárok na vrácení zásob i tehdy, došlo-li ke zrušení pachtovní smlouvy zábořem dvora Státním pozemkovým úřadem. Tomuto nároku propachtovatelovu nemůže pachtýř čeliti ná-